

důkazy o bolesti, kterou nezpůsobil on mé matce, nýbrž moje matka jemu. A tak jsem si pomyslel: „Ať si vymýšlí, co chce, co se tím změní?“

Ve skutečnosti jsem si uvědomil, že se tím mění hodně. Měnil jsem se já, to jen na úvod, a to způsobem, který se mi nezamlouval. Například jsem cítil, že ztrácím schopnost vážit slova, což byl um, který jsem si od puberty s hrdostí přisuzoval. Už ta věta, kterou jsem na něj toužil zakřičet („A ty rány, co si pamatuju až do doby krátce před její smrtí, byly co, pohlazení?“), nebyla vůbec dobře uvážena. Když jsem se ji pokusil napsat, zarazila mě svým nepropracovaným a neobežetným slohem. Připadalo mi, že nejsem dalek přehánění, které se moc nelišilo od toho otcova. Zdálo se, že bych mu rád s křikem vyčetl, že matku zfackoval a zmlátil, i když už byla na smrtelné posteli, ranami zasazenými zkušenou rukou amatérského boxera, jímž se podle svého vyprávění stal v pouhých patnácti letech v Belfiorově tělocvičně na corso Garibaldi.

Bylo to znamení, že stačil závan prastarých zlostí a strachů, abych ztratil moudrost a začal zkracovat odstup, který jsem si během dospívání sám uložil. Tou zbrklou větou jsem totiž přistupoval na to, že smíchám svoje noční můry s jeho lžemi. Znovu jsem mu tak dával důvěru, souhlasil jsem, že ho uvidím tak, jak chtěl být viděn: jako člověka, se kterým není radno žertovat, přesně takovým se naučil být už jako kluk, když mu mistr Evropy Bruno Frattini nastavoval v ringu břicho a s úsměvem na rtech mu říkal: „Udeř, Federí! Udeř nohama i pěstma!“ Jo, ten šampion! Naučil ho, že strach přemůžeme, když zaútočíme jako první a mlátíme tvrdě, a on tuhle pravdu nikdy nezapomněl. Od té chvíle vždycky vystartoval při první příležitosti a bez varování s cílem zlámat kosti každému, kdo by si na něj chtěl vyskakovat.

Právě proto, aby na to měl, začal trénovat o sobotách a nedělích ve sportovním klubu Giulia Luziho. „Giulia Luziho?

A nejmenoval se Belfiore?“ ptával jsem se ho se špetkou zlomyslnosti. Ale on stroze odsekával: „Giulio Luzi, Belfiore, to je fuk.“ A pokračoval: do té tělocvičny ho prvně vzal kam-pánský mistr v pérové váze Raffaele Sacco, který šel jednoho dne kolem zrovna ve chvíli, když se otec rval stylem kopanců, ran pěstí a hryzání s partou kluků z Rione Ferrovieri, kteří každodenně házeli šutry po něm a jeho bratru Antoniovi. Tehdy osmnáctiletý boxer Sacco zasáhl. Ubalil těm parchantům pár facek a pak, potom co ho pochválil za jeho odvalu, ho vzal s sebou do tělocvičny Giulia Luziho nebo Belfiora nebo to je jedno koho.

Tam otec začal boxovat nejen s Raffaelem Saccem a Brunem Frattinim, ale i s Frattiniho oblíbencem Michelelem Palermem, s mohutným Centobellim, s malým Rojem, samými borci. Hned začal dělat pokroky. Všiml si toho jistý Tammaro a ten se na něj, když se otec se svým bratrem Antoniem jednou vracel ze školy, takhle obořil: „Ty seš jako boxér, jó? Nechtěj mě rozesmát, Federí!“ On na to neřekl ani slovo a jednoduše ho levým hákem do brady poslal v bezvědomí k zemi a pak se obrátil na Tammarova kamaráda, ochromeného hrůzou, těmito slovy: „Řekni tomu hajzlovi, až se probere, že příště mu nezmaluju jen ciferník, ale taky prdel.“

Prdel. Poslouchat tyhle historky mě děsilo. Zahanbovalo mě, že nedokážu bránit svého bratra před kamením přilétajícím od nepřátelských part, jako to zvládl on, když byl kluk. Měl jsem obavy chodit po světě a neumět boxovat. I v dospělosti ve mně vyvolávalo úzkost, jak otec dokázal zdatně napodobovat hlasy násilí, postoje, gesta, když předváděl rány pěstí a kopance do vzduchu.

Zato on vypadal, že si svou vůli po zuřivém násilí, to, jak ji dovede realizovat, užívá. Vyprávěl mi ty historky, aby ve mně vzbudil obdiv. A občas se mu to povedlo, ale častější byl nepříjemný pocit smísený se strachem, který mi vydržel déle. Jako v případě dvou čističů bot ve via Milano ve Vastu,